

Arrest

nr. 207 745 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, diende een tweede verzoek om internationale bescherming in in België op 25 juli 2017. Op 12 oktober 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) het verzoek in overweging.

1.2. Verzoekster werd door het CGVS op 14 november 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 4 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Irakese nationaliteit en bent van Arabische origine. U bent een sjiitische moslima. U bent afkomstig uit Bagdad en u woonde in de al-Wahda wijk. U werkte bij de dienst burgerlijke stand van al-Rusafa. U bent gescheiden en hebt drie kinderen: a.-L. A. H. S. (CGVS ref. 16/17281Z), a.-L. S. H. S. en a.-L. I. H. S. die samen met u in België verblijven.

In 2012 ging u na uw scheiding bij uw ouders wonen in de al-Dora wijk in Bagdad. Uw familie werd bedreigd omdat twee van uw broers samen werkten met de Amerikanen. Uw ouders en deze twee broers konden emigreren naar de Verenigde Staten. Uw vader raadde u aan asiel aan te vragen in Turkije. In december 2013 vertrok u naar Turkije. Uw asielprocedure sleepte er lang aan en uw geld raakte op, daarom besloot u in juni 2014 terug te keren naar Bagdad. U kon terug aan de slag bij de dienst burgerlijke stand, waar u voor uw vertrek naar Turkije al gewerkt had en u huurde een woning in de al-Wahda wijk. U kende geen problemen meer tot eind 2015.

U verklaarde dat vijf onbekende personen op 30 november 2015 rond vijf uur 's middags bij u thuis langs kwamen. Het ging om vier personen die Farsi spraken en een Irakees die als tolk optrad. U dacht dat het om Iraniërs ging. De tolk zei dat die vier personen ingeschreven wilden worden in het register van de burgerlijke stand. U diende dat voor hen te regelen. Op die manier konden ze Irakese documenten verkrijgen zoals een identiteitskaart. U antwoordde de man dat u zoiets niet kon doen. Dit was niet uw bevoegdheid binnen uw dienst en u wilde niet meewerken aan administratieve fraude. De tolk zei dat die personen heel veel belangrijke mensen kenden bij de Irakese overheid en dat zij u in de problemen konden brengen. Twee dagen later, op 2 december 2015, werd uw zoon I. ontvoerd. Hij was na school op straat aan het spelen en werd meegenomen door een auto. Toen uw oudste zoon A. thuis kwam van school, vernam hij dat zijn broer I. ontvoerd was. A. ging in de buurt op zoek naar zijn broer. Toen u zelf naar huis kwam, wat later in de namiddag, vernam u wat er gebeurd was. U was in paniek, u huilde en wist niet wat te doen. U kreeg diezelfde dag een telefonische oproep van de ontvoerders. Er werd niets gezegd, maar u hoorde wel uw zoon huilen en schreeuwen. U begreep dat de ontvoering te maken had met de eisen van de Iraniërs kort voordien, aangezien u met niemand anders problemen kende. Twee dagen later werd u opnieuw gebeld. De ontvoerders zeiden dat ze uw zoon zouden doden als u aangifte deed bij de politie. U zei dat u niet van plan was aangifte te doen en u beloofde hen alles te doen wat ze gevraagd hadden op voorwaarde dat ze uw zoon zouden vrij laten. De ontvoerders dreigden uw woning op te blazen als u uw beloftes niet zou nakomen. Op 8 december 2015 werd uw zoon vrijgelaten op straat. Hij werd gefolterd tijdens zijn vasthouding en was zwaar gewond. U besloot meteen te vertrekken uit Bagdad. Enkele uren na de vrijlating nam u samen met uw kinderen een vlucht naar Erbil. In Erbil kon u verblijven bij uw vriendin en collega V. Uw zoon I. werd gedurende twee maanden behandeld in een ziekenhuis in Erbil. Op 12 februari 2016 reisde u Turkije binnen. Vanuit Turkije reisde u naar Griekenland. In het kader van een Europese relocatieregeling kon u naar België komen op 14 september 2016. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw eerste asielprocedure werd op 9 december 2016 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS, omdat u geen gevolg gegeven had aan de oproeping en u geen geldige reden had meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid.

Op 25 juli 2017 diende u samen met uw kinderen een tweede asielaanvraag in bij de DVZ. U verklaarde dat u naar Duitsland geweest was om daar te huwen met een Irakese man. Op 6 november 2016 bent u religieus gehuwd. Nadat het huwelijk op de klippen liep en u vernam dat België in het kader van de Dublinakkoorden verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag, keerde u op 24 juli 2017 terug naar België. Op 12 oktober 2017 nam het CGVS een beslissing tot inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort afgeleverd te Bagdad op 8 april 2010, een kopie van uw identiteitskaart afgeleverd te al-Rusafa op 5 december 2013, uw originele scheidingsakte afgeleverd te al-Adhamiya op 15 april 2012, het origineel paspoort van uw dochter S. afgeleverd te Bagdad op 8 april 2010, het origineel paspoort van uw zoon I. afgeleverd te Bagdad op 8 april 2010, enkele foto's van de verwondingen van uw zoon, een medisch attest op naam van uw zoon I. opgesteld op 22 september 2016, foto's van uw werkbadge afgeleverd op 1 augustus 2014 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een bundel documenten ter staving van uw verblijf in Griekenland en een bundel documenten ter staving van uw verblijf en uw religieus huwelijk in Duitsland.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u en uw familie bedreigd werden en uw zoon I. ontvoerd werd door mensen die via u op frauduleuze wijze Iraakse documenten wilden verkrijgen. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas en de opeenvolgende gebeurtenissen de nodige logica ontberen. U zou geen idee hebben hoe de Iraniërs en de tolk bij u terecht kwamen met het oog op het plegen van fraude. U wist niet hoe ze wisten waar u werkte, woonde en wat uw telefoonnummer was (CGVS, pg 15). U had niet eens de mogelijkheid op uw werk om dergelijke fraude te plegen, aangezien uw taak het beheren van het archief van de personeelsdossiers was. U vermoedde dat de vijf onbekende personen mogelijks dachten dat eender wie die bij uw dienst werkte toegang had tot het register van de burgerlijke stand (CGVS, pg 15-16). Nochtans hoorde u niet van andere collega's dat zij ook benaderd werden door de Iraniërs (CGVS, pg 16). Het is in dat opzicht bevreemdend dat de Iraniërs enkel u zouden benaderen terwijl u hen nooit eerder gezien had, en dat zij u niet zouden gevraagd hebben wie ze dan wel dienden te contacteren om hen in te schrijven in het register, nadat u uitgelegd had dat dit uw bevoegdheid niet was, alvorens over te gaan tot drastische maatregelen zoals het ontvoeren en mishandelen van uw zoon. Het houdt weinig steek dat deze Iraniërs vervolgens zomaar bereid zouden zijn uw zoon terug vrij te laten, terwijl u nog niets voor hen gedaan had (CGVS, pg 14). Dat zij u zonder meer, u diende immers geen concrete beloftes te maken (CGVS zoon, pg 11), op uw woord zouden geloven nadat u hen voordien gezegd had dat u de fraude niet kon plegen gezien het uw bevoegdheid niet was en dat u niet wilde meewerken aan dergelijke fraude, is geenszins aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat de verklaringen die door u en uw zoon werden afgelegd over de nasleep van de ingeroepen vervolgingsfeiten tegenstrijdig bleken te zijn. Aangezien de ontvoering en de daaruit voortvloeiende gevolgen op causale wijze onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, zetten deze incoherenties uw asielrelaas verder op losse schroeven. U en uw zoon legden vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over de ziekenhuisopname van uw zoon. U stelde dat u steeds bij I. was in het ziekenhuis, u liet hem nooit alleen in het ziekenhuis en A. ging altijd met u mee om I. te bezoeken en weer terug (CGVS, pg 19). U bevestigde dat A. een heel aantal keer samen met u naar het ziekenhuis geweest was om zijn broer te bezoeken (CGVS, pg 19). A. verklaarde echter dat hij slechts een keer op bezoek ging bij zijn broer, maar dat u vaak ging (CGVS zoon, pg 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat jullie I. toen hij beter werd, naar huis mochten meenemen, hem voor onderzoek terug brachten, dat jullie met de auto van V. gingen en dat jullie vaak naar de dokter moesten teruggaan, wat de vastgestelde discrepantie niet kan verklaren. Daarnaast verklaarde u dat I. na zijn ontslag uit het ziekenhuis nog voort behandeld moest worden en dat u zalf of olie kreeg van de dokter om hem te verzorgen (CGVS, pg 19), terwijl uw zoon negatief antwoordde op de vraag of jullie nog zalf of andere medicijnen moesten gebruiken na het ontslag uit het ziekenhuis, dit was volgens A. niet nodig (CGVS zoon, pg 12). Geconfronteerd hiermee, zei u dat hij daar misschien niet op lette, maar dat het nodig was (CGVS, pg 19-20), wat geenszins verklaart waarom hij zei dat het niet nodig was. Indien A. niet op de hoogte was van de verdere behandeling van zijn broer, kon hij dit immers aangegeven hebben toen daarnaar gevraagd werd tijdens het gehoor.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd nog verder ondergraven doordat u en uw zoon A. bijzonder vaag waren over de periode die jullie in Erbil doorbrachten. U kon de woning van uw vriendin V., bij wie jullie mochten verblijven gedurende ruim twee maanden, niet situeren. U wist niet in welke wijk zij woonde en zei dat u niet bekend bent met Erbil en dat u geen gelegenheid had om haar te vragen naar de naam van de wijk (CGVS, pg 20). Gevraagd of u iets kon vertellen over waar in Erbil V. woonde, bleek dat u daarover niets kon zeggen. U herhaalde dat u niet bekend bent met Erbil en dat het de eerste keer was dat u daarheen ging (CGVS, pg 20). Ook A. kon niets vertellen over de woonplaats van V. in Erbil (CGVS zoon, pg 13). Hij bleef bijzonder vaag en zei dat het 'in de stad zelf' was, dat jullie niet vroegen in welke wijk jullie waren en dat die Koerden geen Arabisch spreken (CGVS, zoon pg 13). U kon ook niet aangeven waar het al-Turki ziekenhuis waar I. behandeld werd gelegen was (CGVS, pg 19). Het is niet aannemelijk dat u na een verblijf van ruim twee maanden, waarbij u zich frequent diende te verplaatsen binnen de stad om naar het ziekenhuis te gaan waar I. behandeld werd, niets kon vertellen over de woonplaats van uw vriendin V. en de ligging van het ziekenhuis. Daarbij komt nog dat u geen enkele naam kon geven van een dokter die I. zou behandeld hebben. U zei dat u de naam niet wist, dat de naam op een medisch rapport stond, maar dat u dat rapport verloren bent in de rivier (CGVS, pg 19). Indien uw zoon gedurende twee maanden continu behandeld wordt, mag toch verwacht

worden dat u de naam van zijn arts zou kennen. U kon trouwens geen enkel document voorleggen dat jullie verblijf in Erbil kan staven. U zou deze documenten allemaal verloren zijn bij een incident toen u met uw kinderen op illegale wijze Turkije wilde binnen reizen (CGVS, pg 12). Het kan nochtans niet bijzonder moeilijk zijn een duplicaat te verkrijgen van documenten zoals een medisch rapport, eventueel met de hulp van uw vriendin V. in Erbil.

Ten slotte verklaarde u dat V. twee kinderen had, terwijl A. het over één kind had (CGVS zoon pg 13, CGVS 19). A. kende de naam van het kind niet, hij zou dit nooit gevraagd hebben (CGVS zoon pg 13). Het gegeven dat een van de kinderen niet bij V. zou wonen en dat haar moeder haar zou helpen om een van beide kinderen op te voeden (CGVS, pg 19), kan niet volstaan om de gebrekkige kennis van uw zoon te verklaren. Jullie werden volgens jullie verklaringen immers ruim twee maanden door V. in haar woning opgevangen. Hier mag dan verwacht worden dat ook A. goed op de hoogte zou zijn van de gezinssituatie van V. en basisgegevens zoals het aantal kinderen en hun namen vlot zou kunnen verstrekken. Voorts waren uw verklaringen en deze van uw zoon evenmin eenduidig over het ogenblik waarop uw zoon I. na zijn vrijlating vertelde over wat hem overkomen was. U stelde dat u de dag van de vrijlating aan I. vroeg wat er gebeurd was. Hij antwoordde u en hilde (CGVS, pg 20). U gaf aan dat hij niet normaal kon praten of antwoorden toen jullie nog in Bagdad waren, maar dat hij wel vertelde dat hij af en toe gestoken werd op zijn lichaam (CGVS, pg 20). Volgens uw zoon A. vertelde I. echter pas over wat er gebeurd was, dat hij gestoken werd met iets warmes, toen jullie al in Erbil waren, namelijk bij de opname in het ziekenhuis, pas daarna konden jullie hem vragen wat met hem gebeurde, wat ze met hem deden (CGVS zoon, pg 12). De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd verder ondermijnd door de vage en weinig coherente verklaringen die werden afgelegd over de contacten die er zouden geweest zijn met de belagers. Zo verklaarde A. dat het gesprek met de vier Iraniërs en de Irakese tolk bij uw woning iets minder dan een half uurtje zou geduurd hebben (CCGVS gehoorverslag a.-L. A.A., ref. 16/17281Z, pg 8). U kon echter zelfs bij benadering niet aangeven hoe lang dit gesprek zou geduurd hebben. U stelde dat het geen uur was, maar dat u niet zomaar iets kon vertellen, u kon het bij benadering niet vertellen, u was in shock, u was nerveus en u lette niet op de tijd (CGVS, gehoorverslag, pg 15). Wat de duur van het eerste telefoontje van de ontvoerders betreft, hield u zich ook op de vlakte. U verklaarde dat het heel kort was, maar u kon niet verder toelichten of dit dan bijvoorbeeld één minuut was of vijf minuten voor u. U zei dat je op zo'n moment de tijd niet gaat zetten om te kijken hoe lang het gesprek duurt (CGVS, pg 17). Uw zoon A. verklaarde dat het gesprek zo'n vijf minuten duurde, zeker niet langer (CGVS zoon, pg 9). Het is opmerkelijk dat u hier vrij vaag bleef terwijl uw zoon wel ongeveer kon aangeven hoe lang de oproep geduurd had, gezien de indruk die een dergelijke oproep op u als moeder zou moeten gemaakt hebben. Indien u werkelijk een oproep zou gekregen hebben nadat uw zoon net ontvoerd was waarbij u uw zoon hoorde huilen en schreeuwen, dan mag verwacht worden dat deze gebeurtenis in uw geheugen zou gegrift staan. Uw zoon A. wist dan weer niet te zeggen op welk moment van de dag u de tweede oproep van de ontvoerders gekregen had. Hij stelde dat het overdag was, geen avond, maar dat hij niet meer precies wist hoe laat. Gevraagd om bij benadering te zeggen wanneer de oproep kwam, zei A. dat hij het niet meer wist en begon hij te vertellen over de moeilijke situatie op de vluchtroute, in Turkije en Griekenland, waardoor het moeilijk was data of tijdstippen te onthouden (CGVS zoon, pg 10). Hij was het vergeten, het was lang geleden en ondertussen waren er veel dingen gebeurd. Deze verklaring doet echter de wenkbrauwen fronsen, omdat u en uw zoon een heleboel exacte data aangaven bij het vertellen van jullie vluchtrelaas (CGVS zoon, pg 6 en 7, CGVS, pg 13). In de door u geschetste situatie, namelijk dat uw zoon ontvoerd is en dat u met uw twee andere kinderen thuis zit te wachten op enig nieuws over uw ontvoerde zoon, wat bijzonder zenuwslopend zou zijn, lijkt het weinig plausibel dat het uw zoon niet zou bijgebleven zijn wanneer de oproep van de ontvoerders kwam. U gaf aan dat de oproep in de voormiddag was, maar u kon niet meer zeggen hoe laat het was (CGVS, pg 17). Ook hier mag toch verwacht worden dat u en uw zoon eenduidige verklaringen zouden afleggen over het ogenblik van de oproep, aangezien het hier niet gaat over een alledaags telefoontje, maar wel over een cruciale gebeurtenis binnen jullie vluchtrelaas die de nodige indruk op jullie zou moeten gemaakt hebben. Hetzelfde geldt voor de duur van de tweede telefonische oproep. Ook hier bleef u bijzonder vaag. U zei dat u het niet wist, dat u wel weet wat er gezegd werd, maar dat u de tijd niet in de gaten hield, dat u de data wel kende, maar de duur van de gesprekken niet, en dat je de tijd niet kan registreren in een situatie waarbij een dierbare ontvoerd is (CGVS, pg 17). Zelfs bij benadering wou u de vraag niet beantwoorden. U had het niet geteld en u kon niet zomaar iets noemen en benaderen (CGVS, pg 17). Uw zoon A. stelde dan weer dat de oproep ongeveer tien à vijftien minuten duurde (CGVS, pg 10). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u opzettelijk vaag bleef om tegenstrijdige verklaringen met uw zoon te vermijden. Ten slotte werd vastgesteld dat uw zoon A. niet goed op de hoogte was van het feit of u uw werkgever hebt ingelicht over de gebeurtenissen of niet. Nochtans verklaarde hij dat jullie steeds samen thuis waren in de periode van de ontvoering, niemand ging uit werken of naar school (CGVS zoon, pg 9), zodat hij toch op

de hoogte zou moeten zijn van uw contacten met uw werkgever. Hij verklaarde dat er wel een bericht binnen kwam op uw dienst over de ontvoering van zijn broer (CGVS zoon, pg 8), maar hij wist niet of u naar uw werk gebeld had om te zeggen dat u niet ging werken in de periode van de ontvoering, noch of dat u gedaan had later vanuit Erbil (CGVS zoon, pg 9, 13 en 14). Zelf stelde u dat uw collega's u opbelden om te horen waarom u niet meer kwam werken (CGVS, pg 16). Daarbij leek u zich trouwens tegen te spreken. U verklaarde namelijk eerst dat u niet meer ging werken na het verzoek van de Iraniërs, dat de collega's u belden om te weten waarom u niet meer ging werken en dat u zei dat u benaderd werd om valse documenten aan te vragen (CGVS, pg 16). Vervolgens stelde u dan dat u van uw werk kwam op de dag van de ontvoering en zei u dat u bedoeld had dat u niet meer ging werken sinds de ontvoering (CGVS, pg 16). Uw collega's zouden u dan gebeld hebben en u zou verteld hebben dat uw zoon ontvoerd werd (CGVS, pg 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw profiel van gescheiden vrouw met kinderen, dat niet betwist wordt door het CGVS, op zich geen grond vormt voor de toekenning van een beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voldoende zelfredzaam was en niet in een bijzonder moeilijke situatie leefde. U kon na uw terugkeer uit Turkije terug aan het werk, u had voldoende financiële middelen en u huurde een woning (CGVS, pg 5). U had geen problemen met uw ex-echtgenoot en u had het hoederecht over de kinderen (CGVS, pg 5 en 6). U vertelde dat u wel regelmatig op het werk lastig gevallen werd, omwille van uw positie als gescheiden vrouw. Het ging om benaderingen van mannelijke collega's die buitenechtelijke relaties met u wilden aanknopen (CGVS, pg 6). U ervoer deze ongewenste benaderingen niet als bedreigend en dacht er pas aan Irak te ontvluchten na de ontvoering van uw zoon I.. U ging kordaat om met de personen die u opmerkingen gaven of u benaderden en gaf hen geen ruimte of iets van u gedaan te krijgen (CGVS, pg 6). Ook de problemen die uw broers zouden gekend hebben wegens hun werkzaamheden voor of samen met Amerikanen, waarna een groot deel van uw familie naar de Verenigde Staten kon emigreren in de periode 2010-2013 (CGVS, pg 4 en 5), kunnen geen aanleiding geven tot de toekenning van een beschermingsstatus. U keerde immers op eigen initiatief in 2014 terug naar Bagdad, na een verblijf van enkele maanden in Turkije, en u kende geen problemen meer omwille van de situatie van uw broers (CGVS, pg 5). Er is geen enkele aanwijzing dat u nog een gegronde vrees voor vervolging koestert, omwille van de problemen die uw broers zouden gekend hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw.,

doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele

lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten doen niets af aan bovenstaande vaststellingen. Uw origineel paspoort afgeleverd te Bagdad op 8 april 2010, een kopie van uw identiteitskaart afgeleverd te al-Rusafa op 5 december 2013, uw originele scheidingsakte afgeleverd te al-Adhamiya op 15 april 2012, het origineel paspoort van uw dochter S. afgeleverd te Bagdad op 8 april 2010 en het origineel paspoort van uw zoon I. afgeleverd te Bagdad op 8 april 2010, bevestigen uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad en deze van uw kinderen, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. De foto's van de verwondingen en het medisch attest op naam van uw zoon I. opgesteld op 22 september 2016, staven dat uw zoon enkele littekens heeft, maar verstrekken geen objectieve informatie over de oorzaak van de littekens of de verwondingen en de omstandigheden waarin uw zoon deze littekens zou

opgelopen hebben. Het komt u als asielzoeker toe daar eerlijk zicht op te bieden. De foto van uw werkbadge afgeleverd op 1 augustus 2014 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken ondersteunt uw verklaringen over uw job, die evenmin betwist worden. De bundel documenten ter staving van uw verblijf in Griekenland en een bundel documenten ter staving van uw verblijf en uw religieus huwelijk in Duitsland ondersteunen uw verklaringen over de periode die u in beide landen doorbracht, maar doen ook niets af aan de vaststellingen omtrent uw vluchtrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“11.1. Enig middel

Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending artikel 24.2 van het Handvest Grondrechten Europese Unie

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.²

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

11.1.2. De verwerende partij stelt vooreerst dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de verzoekende partij benaderd werd door vijf Iraniërs:

1 Hierna afgekort als "De Vreemdelingenwet"

2 J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap.

Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas en de opeenvolgende gebeurtenissen de nodige logica ontberen. U zou geen idee hebben hoe de Iraniërs en de tolk bij u terecht kwamen met het oog op het plegen van fraude. U wist niet hoe ze wisten waar u werkte, woonde en wat uw telefoonnummer was (CGVS, pg 15). U had niet eens de mogelijkheid op uw werk om dergelijke fraude te plegen, aangezien uw taak het beheren van het archief van de personeelsdossiers was. U vermoedde dat de vijf onbekende personen mogelijks dachten dat eender wie die bij uw dienst werkte toegang had tot het register van de burgerlijke stand (CGVS, pg 15-16). Nochtans hoorde u niet van andere collega's dat zij ook benaderd werden door de Iraniërs (CGVS, pg 16). Het is in dat opzicht bevreemdend dat de Iraniërs enkel u zouden benaderen terwijl u hen nooit eerder gezien had, en dat zij u niet zouden gevraagd hebben wie ze dan wel dienden te contacteren om hen in te schrijven In het register, nadat u uitgelegd had dat dit uw bevoegdheid niet was, alvorens over te gaan tot drastische maatregelen zoals het ontvoeren en mishandelen van uw zoon. Het houdt weinig steek dat deze Iraniërs vervolgens zomaar bereid zouden zijn uw zoon terug vrij te laten, terwijl u nog niets voor hen gedaan had (CGVS, pg 14). Dat zij u zonder meer, u diende immers geen concrete beloftes te maken (CGVS zoon, pg 11), op uw woord zouden geloven nadat u hen voordien gezegd had dat u de fraude niet kon

plegen gezien het uw bevoegdheid niet was en dat u niet wilde meewerken aan dergelijke fraude, is geenszins aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

De verzoekende partij weet evenmin waarom zij benaderd werd. Het kan zijn dat ze reeds een tijdje werd geobserveerd of dat ze eerst collega's van haar benaderd hebben, die misschien haar gegevens doorgegeven hebben. In Irak heerst een algemeen angstklimaat waar niemand z'n medemens kan vertrouwen.

Ze wisten in elk geval dat zij werkte bij de dienst burgerlijke stand van al-Rusafa, maar kennelijk wisten ze niet wie er toegang had tot wat.

Het feit dat ze haar zoon vrijgelaten is evenmin ongeloofwaardig: de Iraniërs wisten immers waar ze woonde en door de mishandeling van haar zoon hadden ze duidelijk gemaakt tot wat ze in staat waren. Aldus moesten ze niet haar zoon vermoorden om druk te kunnen uitoefenen zodat ze de documenten zou trachten te maken!

11.1.3. De verwerende partij meent tevens dat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de verklaringen van de verzoekende partij en haar zoon:

Aansluitend moet worden opgemerkt dat de verklaringen die door u en uw zoon werden afgelegd over de nasleep van de ingeroepen vervolgingsfeiten tegenstrijdig bleken te zijn. Aangezien de ontvoering en de daaruit voortvloeiende gevolgen op causale wijze onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, zetten deze incoherenties uw asielrelaas verder op losse schroeven. U en uw zoon legden vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over de ziekenhuisopname van uw zoon. U stelde dat u steeds bij I. was in het ziekenhuis, u liet hem nooit alleen in het ziekenhuis en A. ging altijd met u mee om I. te bezoeken en weer terug (CGVS, pg 19). U bevestigde dat A. een heel aantal keer samen met u naar het ziekenhuis geweest was om zijn broer te bezoeken (CGVS, pg 19). A. verklaarde echter dat hij slechts een keer op bezoek ging bij zijn broer, maar dat u vaak ging (CGVS zoon, pg 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat jullie I. toen hij beter werd, naar huis mochten meenemen, hem voor onderzoek terug brachten, dat jullie met de auto van V. gingen en dat jullie vaak naar de dokter moesten teruggaan, wat de vastgestelde discrepantie niet kan verklaren. Daarnaast verklaarde u dat I. na zijn ontslag uit het ziekenhuis nog voort behandeld moest worden en dat u zalf of olie kreeg van de dokter om hem te verzorgen (CGVS, pg 19), terwijl uw zoon negatief antwoordde op de vraag of jullie nog zalf of andere medicijnen moesten gebruiken na het ontslag uit het ziekenhuis, dit was volgens A. niet nodig (CGVS zoon, pg 12). Geconfronteerd hiermee, zei u dat hij daar misschien niet op lette, maar dat het nodig was (CGVS, pg 19-20), wat geenszins verklaart waarom hij zei dat het niet nodig was. Indien A. niet op de hoogte was van de verdere behandeling van zijn broer, kon hij dit immers aangegeven hebben toen daarnaar gevraagd werd tijdens het gehoor.

Dit betreft een duidelijk misverstand : de verzoekende partij was wel degelijk constant in het ziekenhuis bij I. Als een minderjarig kind in het ziekenhuis opgenomen wordt, dan mag de moeder erbij blijven in het ziekenhuis, dag en nacht.

A. is met de verzoekende partij meegeweest toen zijn broer naar het ziekenhuis werd gebracht, verder niet.

Nadien had I. wel degelijk nog een beperkte nabehandeling nodig. De verzoekende partij gaf hem deze 's avonds laat, niet in het bijzijn van A..

Er wordt de verzoekende partij vervolgens verweten weinig te weten over haar verblijf in Erbil en geen documenten over dit verblijf te kunnen voorleggen. De verzoekende partij wenst in dit verband te verduidelijken dat de gehele omgeving van Erbil haar onbekend was en eigenlijk nog steeds is. Zij werd in die periode geholpen door V. die haar van haar huis naar het ziekenhuis voerde met de wagen. Thans is ze echter het contact met V. verloren, wat het bekomen van documenten niet vergemakkelijkt.

11.1.4. De bestreden beslissing stelt vervolgens:

Voorts waren uw verklaringen en deze van uw zoon evenmin eenduidig over het ogenblik waarop uw zoon I. na zijn vrijlating vertelde over wat hem overkomen was. U stelde dat u de dag van de vrijlating aan I. vroeg wat er gebeurd was. Hij antwoordde u en huilde (CGVS, pg 20). U gaf aan dat hij niet normaal kon praten of antwoorden toen jullie nog in Bagdad waren, maar dat hij wel vertelde dat hij af en toe gestoken werd op zijn lichaam (CGVS, pg 20). Volgens uw zoon A. vertelde I. echter pas over wat er gebeurd was, dat hij gestoken werd met iets warmes, toen jullie al in Erbil waren, namelijk bij de opname in het ziekenhuis, pas daarna konden jullie hem vragen wat met hem gebeurde, wat ze met hem deden (CGVS zoon, pg 12).

Onderweg naar de luchthaven zaten de verzoekende partij en I. op de achterbank van de taxi. Daar heeft I. haar kort gefluisterd dat hij gestoken was. A. zat vooraan naast de taxichauffeur en heeft dit niet gehoord.

Verder meent de verwerende partij ook dat er vage en weinig coherente verklaringen zouden zijn afgelegd over de contacten die er zouden zijn geweest met de belagers:

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd verder ondermijnd door de vage en weinig coherente verklaringen die werden afgelegd over de contacten die er zouden zijn geweest met de belagers. Zo

verklaarde A. dat het gesprek met de vier Iraniërs en de Irakese tolk bij uw woning iets minder dan een half uurtje zou geduurd hebben (CCGVS gehoorverslag a.-L. A., réf. 16/17281Z, pg 8). U kon echter zelfs bij benadering niet aangeven hoe lang dit gesprek zou geduurd hebben. U stelde dat het geen uur was, maar dat u niet zomaar iets kon vertellen, u kon het bij benadering niet vertellen, u was in shock, u was nerveus en u lette niet op de tijd (CGVS, gehoorverslag, pg 15). Wat de duur van het eerste telefoontje van de ontvoeders betreft, hield u zich ook op de vlakte. U verklaarde dat het heel kort was, maar u kon niet verder toelichten of dit dan bijvoorbeeld één minuut was of vijf minuten voor u. U zei dat je op zo'n moment de tijd niet gaat zetten om te kijken hoe lang het gesprek duurt (CGVS, pg 17). Uw zoon A. verklaarde dat het gesprek zo'n vijf minuten duurde, zeker niet langer (CGVS zoon, pg 9). Het is opmerkelijk dat u hier vrij vaag bleef terwijl uw zoon wel ongeveer kon aangeven hoe lang de oproep geduurd had, gezien de indruk die een dergelijke oproep op u als moeder zou moeten gemaakt hebben. Indien u werkelijk een oproep zou gekregen hebben nadat uw zoon net ontvoerd was waarbij u uw zoon hoorde huilen en schreeuwen, dan mag verwacht worden dat deze gebeurtenis in uw geheugen zou gegrift staan. Uw zoon A. wist dan weer niet te zeggen op welk moment van de dag u de tweede oproep van de ontvoeders gekregen had. Hij stelde dat het overdag was, geen avond, maar dat hij niet meer precies wist hoe laat. Gevraagd om bij benadering te zeggen wanneer de oproep kwam, zei A. dat hij het niet meer wist en begon hij te vertellen over de moeilijke situatie op de vluchtroute, in Turkije en Griekenland, waardoor het moeilijk was data of tijdstippen te onthouden (CGVS zoon, pg 10). Hij was het vergeten, het was lang geleden en ondertussen waren er veel dingen gebeurd. Deze verklaring doet echter de wenkbrauwen fronsen, omdat u en uw zoon een heleboel exacte data aangaven bij het vertellen van jullie vluchtrelaas (CGVS zoon, pg 6 en 7, CGVS, pg 13). In de door u geschetste situatie, namelijk dat uw zoon ontvoerd is en dat u met uw twee andere kinderen thuis zit te wachten op enig nieuws over uw ontvoerde zoon, wat bijzonder zenuwslopend zou zijn, lijkt het weinig plausibel dat het uw zoon niet zou bijgebleven zijn wanneer de oproep van de ontvoeders kwam. U gaf aan dat de oproep in de voormiddag was, maar u kon niet meer zeggen hoe laat het was (CGVS, pg 17). Ook hier mag toch verwacht worden dat u en uw zoon eenduidige verklaringen zouden afleggen over het ogenblik van de oproep, aangezien het hier niet gaat over een alledaags telefoontje, maar wel over een cruciale gebeurtenis binnen jullie vluchtrelaas die de nodige indruk op jullie zou moeten gemaakt hebben. Hetzelfde gekit voor de duur van de tweede telefonische oproep. Ook hier bleef u bijzonder vaag. U zei dat u het niet wist, dat u wel weet wat er gezegd werd, maar dat u de tijd niet in de gaten hield, dat u de data wel kende, maar de duur van de gesprekken niet, en dat je de tijd niet kan registreren in een situatie waarbij een dierbare ontvoerd is (CGVS, pg 17). Zelfs bij benadering wou u de vraag niet beantwoorden. U had het niet geteld en u kon niet zomaar iets noemen en benaderen (CGVS, pg 17). Uw zoon A. stelde dan weer dat de oproep ongeveer tien à vijftien minuten duurde (CGVS, pg 10). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u opzettelijk vaag bleef om tegenstrijdige verklaringen met uw zoon te vermijden.

Vooreerst snapt de verzoekende partij niet wat de ongeloofwaardigheid is aan het feit dat zij niet kan zeggen hoelang het gesprek met de vier Iraniërs en de Irakese tolk aan haar woning duurden. Zoals het CGVS immers terecht aangeeft, wist de verzoekende partij wel degelijk te zeggen dat het zeker geen uur was en haar zoon gaf aan dat het ongeveer een halfuur was. Dat is toch geen tegenstrijdigheid?? Evenmin is het onbegrijpelijk dat de verzoekende partij, getraumatiseerd, hier geen exacte tijdsduur op weet te plakken!

De verwerende partij gaat werkelijk te kort door de bocht en waant zich kennelijk tevens psycholoog wanneer zij meent dat de tijdsduur van het oproep die zij kreeg na de ontvoering van I. in haar geheugen zou moeten gegrift staan! Zij is absoluut niet geplaagd om dergelijke assumpties te maken en het komt bovendien bijzonder hard aan bij verzoekende partij.

Opvallend is trouwens dat er in bovenstaande motivering geen tegenstrijdigheden worden aangehaald, alleen zogenaamde vaagheden, op het belachelijke af.

11.1.5. Tot slot stelt de bestreden beslissing:

Ten slotte werd vastgesteld dat uw zoon A. niet goed op de hoogte was van het feit of u uw werkgever hebt ingelicht over de gebeurtenissen of niet. Nochtans verklaarde hij dat jullie steeds samen thuis waren in de periode van de ontvoering, niemand ging uit werken of naar school (CGVS zoon, pg 9), zodat hij toch op de hoogte zou moeten zijn van uw contacten met uw werkgever. Hij verklaarde dat er wel een bericht binnen kwam op uw dienst over de ontvoering van zijn broer (CGVS zoon, pg 8), maar hij wist niet of u naar uw werk gebed had om te zeggen dat u niet ging werken in de periode van de ontvoering, noch of dat u gedaan had later vanuit Erbil (CGVS zoon, pg 9, 13 en 14). Zelf stelde u dat uw collega's u opbelden om te horen waarom u niet meer kwam werken (CGVS, pg 16). Daarbij leek u zich trouwens tegen te spreken. U verklaarde namelijk eerst dat u niet meer ging werken na het verzoek van de Iraniërs, dat de collega's u belden om te weten waarom u niet meer ging werken en dat u zei dat u benaderd werd om valse documenten aan te vragen (CGVS, pg 16). Vervolgens stelde u dan dat u van uw werk kwam op de dag van de ontvoering en zei u dat u bedoeld had dat u niet meer ging werken

sinds de ontvoering (CGVS, pg 16). Uw collega's zouden u dan gebed hebben en u zou verteld hebben dat uw zoon ontvoerd werd (CGVS, pg 17).

Het klopt inderdaad dat de verzoekende partij en A. het hier niet over gehad hebben.

Opnieuw geen tegenstrijdigheid, doch enkel iets wat de verwerende partij als "vreemd" percipieert. Ten onrechte. De verzoekende partij en haar zoon waren toen met belangrijker zaken bezig.

11.1.6. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan de vrees van verzoekende partij en aan haar asielrelaas. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas.

11.1.7 Indien Uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Verwerende partij is in die optiek van mening dat verzoekende partij zich kan vestigen in Bagdad en geen nood heeft aan subsidiaire bescherming.

11.1.8. Het UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk geïsoleerd wordt : "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III of October 2014 where it is stated that "In order for an individual to meet the refugee criteria there is no requirement of having been individually targeted in the sense of having been "singled out" for persecution which already took place or being at risk thereof. "

Het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden doet geen afbreuk aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bijzetten. In deze zin stelt UNHCR: "In armed conflict and other situations of violence, whole communities may suffer or be at risk of persecution. The fact that many or all members of particular communities may be equally at risk does not undermine the validity of any particular claim. The test is whether an individual's fear of being persecuted is well-founded. In fact, at times, the impact of a conflict on an entire community strengthens, rather than weakens, the risk to any particular individual. "3

Inderdaad "many ordinary civilians may be at risk of harm from bombs, shelling, suicide attacks, and improvised explosive devices. (...) these methods of violence may be used against targets or in areas where civilians of specific ethnic or political profiles predominantly reside or gather, and for this reason, may be linked to a 1951 Convention ground."4

3 UNHCR, Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence; Roundtable 13 and 14 September 2012, Cape Town, South Africa, 20 December 2012, available at: <http://www.refworld.org/docid/50d32e5e2.html>

4 UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Vanessa Holzer, The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence, September 2012, PPLA/2012/05, available at: <http://www.refworld.org/docid/50474f062.html>

Bovendien, "both the terms 'generalized violence' and 'indiscriminate violence' connote that violence is untargeted, widespread, random, and affects all alike and in turn suggests that people fleeing from such violence are not refugees under the 1951 Convention. However, these concepts may fall short of a careful analysis warranted by the complex situation in the country of origin. In fact, violence can be widespread and targeted and a large number of people can be affected by violence for a 1951 Convention ground; for instance in a conflict fought along sectarian lines."5

Het feit dat het asielrelaas van verzoeker in twijfel getrokken wordt, ontslaat de asielinstanties niet van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker:

"La partie défenderesse déduit de cette absence de crédibilité du récit de la partie requérante qu'elle est dans l'impossibilité d'évaluer tant le bien-fondé de sa crainte de persécution que son risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour au Kosovo. Le Conseil rappelle toutefois que l'absence de crédibilité des déclarations de la partie requérante ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence dans son chef d'une crainte d'être persécutée ou d'un risque d'atteinte grave qui pourrait être établie à suffisance par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains."6

Uw Raad heeft deze rechtspraak recent herhaald in een beslissing omtrent een asielzoeker afkomstig uit Bagdad. In hetzelfde arrest werd ook nogmaals het belang benadrukt om rekening te houden met het individueel profiel van de asielzoeker, in het bijzonder gezien het volatiele klimaat in Bagdad:

"4.4. D'autre part, le Conseil constate qu'indépendamment de la qualification de la situation prévalant à Bagdad au regard de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980, il résulte manifestement des informations versées au dossier administratif que des attentats meurtriers y demeurent fréquents et que des violations des droits de l'homme y sont encore perpétrées à grande échelle. Il peut donc être admis qu'un niveau élevé de risque de persécution ou d'atteinte grave existe encore, de manière générale, pour les habitants de Bagdad. Le Conseil estime que cette donnée contextuelle objective impose une grande prudence aux instances d'asile chargées de l'examen de demandes de personnes originaires de cette ville. 4.5. Le Conseil rappelle encore que, sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de

5 *Ibid.*

6 CCE (Algemene vergadering), arrestnr. 45.396, 20 juni 2010, http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a45396.an_.pdf

Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains.

4.6. En l'espèce, la présence de diverses anomalies entachant les déclarations du requérant au sujet de certains éléments de son récit ne dispense pas les instances d'asile d'examiner si ce dernier ne nourrit pas une crainte d'être persécuté en raison d'autres éléments de la cause qui sont établis à suffisance.

[...]

4.9. Même dans l'hypothèse où la crainte du requérant doit être examinée à l'égard de Bagdad, il ne ressort pas des motifs de l'acte attaqué que la partie défenderesse a tenu compte du profil particulier du requérant, homme universitaire, appartenant à la minorité sunnite, ayant travaillé pour les Américains, ayant effectué un stage aux USA, ayant également travaillé pour les autorités irakiennes à Tikrit, ayant fui cette ville pour se réfugier à Bagdad en juin 2014 et souffrant de problèmes de santé."7

11.1.9. Het UNHCR stelt (in haar rapport dd. 14 november 2016) onder meer dat kinderen in het bijzonder in gevaar zijn in Irak:

Iraq is considered one of the most dangerous places in the world for children,49 with killing and maiming being the most reported forms of violence against children.50 ISIS is reportedly responsible for widespread abuses against children, including abduction, physical abuse, sexual violence, recruitment, corporal punishment, and execution.51 Children are also reported to be recruited and used in support and combat functions by anti-ISIS armed groups, including the Popular Mobilization Units (PMUs), Sunni tribal groups, the Kurdish Worker's Party and other Kurdish armed groups, as well as Turkmen and Yazidi self-defense groups.52 Children are also wounded or killed as a result of military operations, and are reported to be disproportionately affected by the deteriorating humanitarian conditions.53 According to the UN Children's Fund (UNICEF), at least 3.6 million children in Iraq, or one in five, are at serious risk of death, injury, sexual violence, abduction and recruitment by armed groups. 54 According to Save the Children, the assault on the city of Mosul threatens to put more than 600,000 children in the line of fire unless safe routes and other protection measures are put in place. 55

7CCE, arrestnr. 156 934, 24 november 2015, <http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/A156934.AN.pdf>

Welnu, de verzoekende partij betreft een alleenstaande moeder met minderjarige kinderen.

Het begrip hoger belang van het kind zoals vermeld in artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat:

« Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. »

De minderjarige kinderen maken nochtans deel uit van het kerngezin van de verzoekende partij!

De verwerende partij is bovendien bijzonder selectief wanneer zij het profiel van de verzoekende partij beoordeelt. Zij stelt:

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw profiel van gescheiden vrouw met kinderen, dat niet betwist wordt door het CGVS, op zich geen grand vormt voor de toekenning van een beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voldoende zelfredzaam was en niet in een bijzonder moeilijke situatie leefde.

U kon na uw terugkeer uit Turkije terug aan het werk, u had voldoende financiële middelen en u huurde een woning (CGVS, pg 5). U had geen problemen met uw ex-echtgenoot en u had het hoederecht over de kinderen (CGVS, pg 5 en 6). U vertelde dat u wel regelmatig op het werk lastig gevallen werd, omwille van uw positie als gescheiden vrouw. Het ging om benaderingen van mannelijke collega's die buitenechtelijke relaties met u wilden aanknopen (CGVS, pg 6). U ervoer deze ongewenste benaderingen niet als bedreigend en dacht er pas aan Irak te ontvluchten na de ontvoering van uw zoon I.. U ging kordaat om met de personen die u opmerkingen gaven of u benaderden en gaf hen geen ruimte of iets van u gedaan te krijgen (CGVS, pg 6). Ook de problemen die uw broers zouden gekend hebben wegens hun werkzaamheden voor of samen met Amerikanen, waarna een groot deel van uw familie naar de Verenigde Staten kon emigreren in de periode 2010-2013 (CGVS, pg 4 en 5), kunnen geen aanleiding geven tot de toekenning van een beschermingsstatus. U keerde Immers op eigen Initiatief In 2014 terug naar Bagdad, na een verblijf van enkele maanden In Turkije, en u kende geen problemen meer omwille van de situatie van uw broers (CGVS, pg 5). Er is geen enkele aanwijzing dat u nog een gegronde vrees voor vervolging koestert, omwille van de problemen die uw broers zouden gekend hebben.

Eén van de argumenten is aldus dat de verzoekende partij slechts Irak verlaten heeft na de ontvoering van haar zoon I., terwijl dezelfde verwerende partij nu net geen geloof hecht aan die ontvoering wanneer zij weigert de vluchtelingenstatus toe te kennen. Men kan natuurlijk niet warm en koud blazen in dezelfde beslissing.

Aldus werd hier reeds overduidelijk het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en artikel 48/4 VW geschonden!

11.1.10. Verwerende partij doet bovendien ten onrechte uitschijnen dat er beterschap in het vooruitzicht zou zijn. Verschillende zeer recente artikelen tonen de terreur aan in Irak, zonder zicht op verbetering. Verzoekende partij legt tal van artikelen neer die aantonen dat de situatie in Bagdad/Irak - ook anno 2017 - uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en bomaanslagen gepleegd worden. In stuk 3 wordt melding gemaakt van een zelfmoordaanslag waarbij meer dan 80 mensen om het leven kwamen in september 2017

In stuk 4 geeft een overzicht van enkele grote aanslagen in 2017

In stuk 5 rapporteert een zelfmoordaanslag waarbij 7 mensen gedood werden en 12 anderen gewond geraakten.

In stuk 6 geeft een zelfmoordaanslag van 30 mei 2017 weer dat gericht was om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken. hierbij vielen 15 doden en minstens 27 gewonden.

In stuk 7: Karbala zelfmoordaanslag waar 30 mensen om het leven kwamen.

Verwerende partij kan moeilijk blijven volharden dat het Irak of Bagdad thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om verzoekende partij terug te sturen naar dat gebied.

De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In het licht van al het voorgaande, meent verzoekende partij dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

11. Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet, evenals de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een afdruk van Wikipedia met betrekking tot aanslagen in Irak in 2017, naast vier persartikels over de veiligheidssituatie in 2017.

Met een aanvullende nota van 13 juni 2018 legt de verwerende partij het document “COI Focus Irak: de actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

De door verzoekster aangevoerde vervolgingsfeiten worden niet aannemelijk geacht om de volgende redenen:

(i.) Het ontbeert het vluchtrelaas en de opeenvolgende gebeurtenissen aan logica:

1. Verzoekster heeft geen idee hoe de Iraniërs en de tolk bij haar terecht kwamen met het oog op het plegen van fraude; ze kan niet verklaren hoe ze wisten waar zij werkte, woonde en wat haar telefoonnummer was (CGVS, pg 15).
2. Verzoekster had niet eens de mogelijkheid op haar werk om dergelijke fraude te plegen, aangezien haar taak het beheren van het archief van de personeelsdossiers was. Zij stelt dat de vijf onbekende personen mogelijk dachten dat eender wie die bij de dienst werkte toegang had tot het register van de burgerlijke stand (CGVS, pg 15-16). Zij vernam echter niet dat andere collega's ook benaderd werden door de Iraniërs (CGVS, pg 16).
3. Het is dan ook vreemd dat de Iraniërs enkel verzoekster benaderden terwijl zij hen nooit eerder gezien had, en dat zij haar niet vroegen wie ze dan wel dienden te contacteren om hen in te schrijven in het register, nadat zij hen uitlegde dat dit haar bevoegdheid niet was, alvorens over te gaan tot drastische maatregelen zoals het ontvoeren en mishandelen van haar zoon.
4. Dat deze Iraniërs vervolgens verzoeksters zoon vrij lieten, zonder dat zij iets voor hen deed (CGVS, pg 14), of concrete beloftes maakte (CGVS zoon, pg 11), nadat zij hen voordien gezegd had dat ze de fraude niet kon plegen omdat het haar bevoegdheid niet was en hier niet aan wilde meewerken, is niet aannemelijk.

(ii.) De verklaringen die door verzoekster en haar zoon werden afgelegd over de nasleep van de ingeroepen vervolgingsfeiten zijn tegenstrijdig.

1. Verzoekster verklaarde dat zij steeds bij I. was in het ziekenhuis, zij liet hem nooit alleen in het ziekenhuis en A. ging altijd met haar mee om I. te bezoeken en weer terug (CGVS, pg 19). Zij bevestigde dat A. een heel aantal keer samen met haar naar het ziekenhuis ging om zijn broer te bezoeken (CGVS, pg 19). A. verklaarde echter dat hij zelf slechts een keer op bezoek ging bij zijn broer, maar dat zijn moeder vaak ging (CGVS zoon, pg 12). Hiermee geconfronteerd zei verzoekster dat zij I., toen hij beter werd, naar huis mochten meenemen, hem voor onderzoek terug brachten, dat ze met de auto van V. gingen en dat

zij vaak naar de dokter moesten teruggaan, wat de vastgestelde discrepantie niet kan verklaren.

2. Verzoekster verklaarde dat I. na zijn ontslag uit het ziekenhuis nog voort behandeld moest worden en dat ze zelf of olie kreeg van de dokter om hem te verzorgen (CGVS, pg 19), terwijl haar zoon negatief antwoordde op de vraag of zij nog zelf of andere medicijnen moesten gebruiken na het ontslag uit het ziekenhuis, dit was volgens A. niet nodig (CGVS zoon, pg 12). Indien A. niet op de hoogte was van de verdere behandeling van zijn broer, kon hij dit immers aangegeven hebben toen daarnaar gevraagd werd tijdens het gehoor.

(iii.) Verzoekster en haar zoon A. waren bijzonder vaag over de periode dat zij in Erbil doorbrachten:

1. Verzoekster kon de woning van haar vriendin V., bij wie zij mochten verblijven gedurende ruim twee maanden, niet situeren. Zij wist niet in welke wijk zij woonde en zei dat ze niet bekend is met Erbil en dat ze geen gelegenheid had om haar te vragen naar de naam van de wijk (CGVS, pg 20).
2. Gevraagd of ze iets kon vertellen over waar in Erbil V. woonde, bleek dat ze daarover niets kon zeggen. Ze herhaalde dat ze niet bekend was met Erbil en dat het de eerste keer was dat ze daarheen ging (CGVS, pg 20). Ook A. kon niets vertellen over de woonplaats van V. in Erbil (CGVS zoon, pg 13). Hij bleef bijzonder vaag en zei dat het 'in de stad zelf' was, dat ze niet vroegen in welke wijk ze waren en dat die Koerden geen Arabisch spreken (CGVS, zoon pg 13).
3. Verzoekster kon niet aangeven waar het al-Turki ziekenhuis, waar I. behandeld werd, gelegen was (CGVS, pg 19). Het is niet aannemelijk dat ze na een verblijf van ruim twee maanden, waarbij ze zich frequent diende te verplaatsen binnen de stad om naar het ziekenhuis te gaan waar I. behandeld werd, niets kon vertellen over de woonplaats van haar vriendin V. en de ligging van het ziekenhuis.
4. Verzoekster kon ook geen enkele naam geven van een dokter die I. zou behandeld hebben. Ze zei dat ze de naam niet wist, dat de naam op een medisch rapport stond, maar dat ze dat rapport verloren is in de rivier (CGVS, pg 19). Indien haar zoon gedurende twee maanden continu behandeld wordt, mag toch verwacht worden dat ze de naam van zijn arts zou kennen.
5. Ze kon ook geen enkel document voorleggen dat hun verblijf in Erbil kan staven. Ze zou deze documenten allemaal verloren zijn bij een incident toen ze met haar kinderen op illegale wijze Turkije wilde binnen reizen (CGVS, pg 12).

(iv.) Verzoekster verklaarde dat V. twee kinderen had, terwijl A. het over één kind had (CGVS zoon pg 13, CGVS 19).

1. A. kende de naam van het kind niet, hij zou dit nooit gevraagd hebben (CGVS zoon pg 13). Het gegeven dat een van de kinderen niet bij V. zou wonen en dat haar moeder haar zou helpen om een van beide kinderen op te voeden (CGVS, pg 19), verklaart de gebrekkige kennis van haar zoon niet. Zij werden volgens hun verklaringen immers ruim twee maanden door V. in haar woning opgevangen, zodat kan worden verwacht dat ook A. goed op de hoogte zou zijn van de gezinssituatie van V. en basisgegevens zoals het aantal kinderen en hun namen vlot zou kunnen verstrekken.
2. Over het ogenblik waarop haar zoon I. na zijn vrijlating vertelde over wat hem overkomen was, verklaarde verzoekster dat zij op de dag van de vrijlating aan I. vroeg wat er gebeurd was. Hij huilde (CGVS, pg 20) en kon niet normaal praten of antwoorden toen zij nog in Bagdad waren, maar vertelde dat hij af en toe gestoken werd op zijn lichaam (CGVS, pg 20). Verzoeksters zoon A. vertelde dat I. echter vertelde wat er gebeurd was, toen zij al in Erbil waren, namelijk bij de opname in het ziekenhuis (CGVS zoon, pg 12).

(v.) De geloofwaardigheid van het vluchtrelaas werd verder ondermijnd door de vage en weinig coherente verklaringen die zij aflegden over de contacten met hun belagers.

1. A. verklaarde dat het gesprek met de vier Iraniërs en de Irakese tolk bij hun woning iets minder dan een half uurtje duurde (CCGVS gehoorverslag a.-L. A., ref. 16/17281Z, pg 8). Verzoekster kon echter zelfs bij benadering niet aangeven hoe lang dit gesprek duurde (CGVS, gehoorverslag, pg 15).
2. Wat de duur van het eerste telefoontje van de ontvoerders betreft, hield zij zich ook op de vlakte. Zij verklaarde dat het heel kort was, maar kon niet toelichten of dit dan bijvoorbeeld één minuut was of vijf minuten voor haar. Ze verklaarde dat ze op zo'n moment niet kijkt hoe lang het gesprek duurt (CGVS, pg 17). Haar zoon A. verklaarde dat het gesprek zo'n vijf minuten duurde, zeker niet langer (CGVS zoon, pg 9). Het is opmerkelijk dat verzoekster hier vrij vaag bleef terwijl haar zoon wel ongeveer kon aangeven hoe lang de oproep geduurd had, gezien de indruk die een dergelijke oproep op haar als moeder zou moeten gemaakt hebben. Indien zij werkelijk een oproep zou gekregen hebben nadat haar zoon net ontvoerd was waarbij ze haar zoon hoorde huilen en schreeuwen, mag verwacht worden dat deze gebeurtenis in haar geheugen zou gegrift staan.
3. Verzoeksters zoon A. wist niet op welk moment van de dag hij de tweede oproep van de ontvoerders kreeg. Hij stelde dat het overdag was, maar wist niet meer precies om hoe laat. Gevraagd om bij benadering te zeggen wanneer de oproep kwam, zei A. dat hij het niet meer wist en begon hij te vertellen over de moeilijke situatie op de vluchtroute, in Turkije en Griekenland, waardoor het moeilijk was data of tijdstippen te onthouden (CGVS zoon, pg 10). Hij was het vergeten, het was lang geleden en ondertussen waren er veel dingen gebeurd. Deze verklaring is vreemd omdat verzoekster en haar zoon een heleboel exacte data aangaven bij het vertellen van hun vluchtrelaas (CGVS zoon, pg 6 en 7, CGVS, pg 13). In de door haar geschetste situatie, namelijk dat haar zoon ontvoerd is en dat zij met haar twee andere kinderen thuis zit te wachten op enig nieuws over haar ontvoerde zoon, wat bijzonder zenuwslopend zou zijn, is het weinig aannemelijk dat het haar zoon niet zou bijgebleven zijn wanneer de oproep van de ontvoerders kwam. Zij gaf aan dat de oproep in de voormiddag was, maar kon niet meer zeggen hoe laat het was (CGVS, pg 17).
4. Wat betreft de duur van de tweede telefonische oproep bleef verzoekster bijzonder vaag. Ze zei dat ze het niet wist, dat zij wel weet wat er gezegd werd, maar dat ze de tijd niet in de gaten hield, dat ze de data wel kende, maar de duur van de gesprekken niet, en dat ze de tijd niet kan registreren in een situatie waarbij een dierbare ontvoerd is (CGVS, pg 17). Zij heeft het niet geteld en kon niet zomaar iets noemen en benaderen (CGVS, pg 17). Haar zoon A. verklaarde dan weer dat de oproep ongeveer tien à vijftien minuten duurde (CGVS, pg 10). Het heeft er dan ook alle schijn van dat zij opzettelijk vaag bleef om tegenstrijdige verklaringen met haar zoon te vermijden.
5. Verzoeksters zoon A. wist niet of verzoekster haar werkgever heeft ingelicht over de gebeurtenissen of niet. Nochtans verklaarde hij dat zij steeds samen thuis waren in de periode van de ontvoering, niemand ging uit werken of naar school (CGVS zoon, pg 9), zodat hij toch op de hoogte zou moeten zijn van haar contacten met haar werkgever. Hij verklaarde dat er wel een bericht binnen kwam op haar dienst over de ontvoering van zijn broer (CGVS zoon, pg 8), maar hij wist niet of zij naar haar werk gebeld had om te zeggen dat zij niet ging werken in de periode van de ontvoering, noch of dat ze gedaan had later vanuit Erbil (CGVS zoon, pg 9, 13 en 14). Zelf stelde ze dat haar collega's haar opbelden om te horen waarom ze niet meer kwam werken (CGVS, pg 16). Daarbij leek verzoekster zich trouwens tegen te spreken. Ze verklaarde namelijk eerst dat ze niet meer ging werken na het verzoek van de Iraniërs, dat de collega's haar belden om te weten waarom ze niet meer kwam werken en dat ze hen zei dat ze benaderd werd om valse documenten aan te vragen (CGVS, pg 16). Vervolgens stelde ze dan dat ze van het werk kwam op de dag van de ontvoering en zei ze dat ze bedoeld had dat ze niet meer ging werken sinds de ontvoering (CGVS, pg 16). Haar collega's zouden haar dan gebeld hebben en ze zou verteld hebben dat haar zoon ontvoerd werd (CGVS, pg 17).

(vi.) Verzoeksters profiel van gescheiden vrouw met kinderen, vormt op zich geen grond voor de toekenning van een beschermingsstatus. Uit haar verklaringen blijkt immers dat ze voldoende zelfredzaam was en niet in een bijzonder moeilijke situatie leefde. Zij kon na haar terugkeer uit Turkije

terug aan het werk, had voldoende financiële middelen en huurde een woning (CGVS, pg 5). Ze had geen problemen met haar ex-echtgenoot en had het hoederecht over de kinderen (CGVS, pg 5 en 6). Ze vertelde dat ze wel regelmatig op het werk lastig gevallen werd, omwille van haar positie als gescheiden vrouw. Het ging om benaderingen van mannelijke collega's die buitenechtelijke relaties met haar wilden aanknopen (CGVS, pg 6). Zij ervoer deze ongewenste benaderingen niet als bedreigend en dacht er pas aan Irak te ontvluchten na de ontvoering van haar zoon I. Ze ging kordaat om met de personen die haar opmerkingen gaven of haar benaderden en gaf hen geen ruimte of iets van haar gedaan te krijgen (CGVS, pg 6). Ook de problemen die haar broers zouden gekend hebben wegens hun werkzaamheden voor of samen met Amerikanen, waarna een groot deel van haar familie naar de Verenigde Staten kon emigreren in de periode 2010-2013 (CGVS, pg 4 en 5), vormen geen aanleiding tot de toekenning van een beschermingsstatus. Verzoekster keerde immers op eigen initiatief in 2014 terug naar Bagdad, na een verblijf van enkele maanden in Turkije, en kende geen problemen meer omwille van de situatie van haar broers (CGVS, pg 5). Er zijn geen aanwijzingen dat zij nog een gegronde vrees voor vervolging koestert, omwille van de problemen die haar broers zouden gekend hebben.

b. Beoordeling

Verzoekster voert *in concreto* aan dat ze niet wist waarom zij werd benaderd. Ze voert aan dat ze mogelijk een tijdje werd geobserveerd of dat ze misschien eerst aard collega's van haar hebben benaderd. Ze verklaarde dat haar belagers in ieder geval wisten dat zij bij de dienst burgerlijke stand werkte maar dat ze niet wisten wie er tot wat toegang had. Daarmee herhaalt verzoekster enkel delen van haar relaas, maar weerlegt zij op geen enkele wijze dat het niet erg logisch is dat haar belagers enkel verzoekster zouden viseren terwijl zij geen toegang had tot de registers van de burgerlijke stand. Verzoekster verklaarde dat zij niet vernam dat andere collega's zouden zijn benaderd. Met het herhalen van haar asielmotief verklaart verzoekster geenszins waarom specifiek verzoekster zou zijn gevisieerd en onder druk gezet. Deze mannen zouden verzoeksters persoonlijke gegevens hebben kunnen achterhalen, maar zouden daarentegen niet geweten hebben dat zij enkel verantwoordelijk was voor het archiefbeheer van de personeelsdossiers. Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift dat deze mannen haar gegevens mogelijk kregen van collega's, verklaart ook niet waarom zij dan wel op de hoogte zouden zijn van verzoeksters persoonlijke gegevens, maar niet van haar taken en bevoegdheden bij de burgerlijke stand van al-Rusafa. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekster uitleg in het verzoekschrift niet in lijn ligt met haar verklaringen voor het CGVS waarbij ze uitdrukkelijk verklaarde dat ze geen weet heeft van collega's die eveneens zouden zijn benaderd door deze mannen. Verzoeksters *post factum*-beweringen in het verzoekschrift zijn niet van aard te verklaren waarom specifiek verzoekster zou worden gevisieerd met betrekking tot het plegen van fraude die ze vanuit haar bevoegdheid niet vermocht te plegen.

Waar verzoekster aanvoert dat het vrijlaten van haar zoon wel logisch zou zijn, aangezien zij met de mishandelingen op afdoende wijze aantoonde waartoe ze in staat waren, toont verzoekster hiermee ook niet aan dat deze handelswijze logisch zou zijn. Verzoekster weigerde immers reeds uitdrukkelijk om de gevraagde fraudehandelingen te stellen en verklaarde dat zij hiertoe niet bevoegd was. Dat haar belagers, die zo ver gingen om meteen haar zoon te ontvoeren en deze te mishandelen, vervolgens vrede zouden nemen met vage beloften en haar zoon vrijlieten, wordt door de Raad inderdaad als weinig coherent beschouwd. Haar belagers maakten immers zeer snel gebruik van zeer verregaande drukingsmiddelen, zonder andere, minder vergaande alternatieven te overwegen. De Raad ziet dan ook niet in waarom zij plots, zonder enige aanleiding, dit drukingsmiddel zouden laten varen. Ook hier werpen verzoeksters *post factum*-verklaringen geen ander licht op deze zienswijze.

Waar verzoekster aanvoert dat de tegenstrijdigheid onder (II.)1. met betrekking tot de vraag of haar zoon A. telkens mee ging naar het ziekenhuis, berust op een misverstand, houdt ook dit slechts een *post factum*-wijziging van haar verklaringen in. Uit het gehoorverslag blijkt dat haar uitdrukkelijk werd gevraagd of A. vaak op bezoek ging bij zijn broer, waarop verzoekster antwoordde: "*hij was altijd met mij, hij ging hem bezoeken met mij en weer terug.*" Hierop werd bevestiging gevraagd: "*hij is een heel aantal keer dan op bezoek geweest bij zijn broer?*" Waarop verzoekster antwoordde: "*ja, hij was altijd samen met mij, niet alleen, bij alle stappen van mijn leven was A. bij mij.*" (gehoorverslag CGVS, p. 19) Gewezen op de tegenstrijdigheid met de verklaringen van A. zelf, vertelde verzoekster vervolgens hoe ze I. naar huis brachten. Aldus blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gewezen op een verschil tussen hun beider verklaringen en er werd getracht alle dubbelzinnigheid en onduidelijkheid hieromtrent weg te nemen, wat verzoekster in haar verklaringen voor het CGVS niet heeft gedaan. Met het *post factum* aanvoeren in het verzoekschrift dat het wellicht om een misverstand gaat, wijzigt verzoekster haar

verklaringen. Dit doet echter geen afbreuk aan de duidelijke vaststellingen die werden gedaan aan de hand van het gehoorverslag.

Wat betreft de vraag of I. na zijn ontslag uit het ziekenhuis nog moest worden verzorgd, merkt de Raad op dat haar zoon A. uitdrukkelijk verklaarde dat er geen nabehandeling nodig was voor I., wat in strijd is met verzoeksters eigen verklaringen. De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster I. enkel 's avonds laat behandelde is niet van aard te weerleggen dat A. uitdrukkelijk verklaarde dat er geen behandeling meer nodig was.

Wat betreft verzoeksters kennis over de stad Erbil, voert verzoekster aan dat zij in deze periode werd geholpen door haar vriendin V. die haar vervoerde van huis naar het ziekenhuis met de wagen. De Raad is echter van oordeel dat hieruit wel degelijk blijkt dat verzoekster zich in deze periode van twee maanden dagelijks in Erbil verplaatste, meer bepaald tussen de woning van V. en het ziekenhuis, zodat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoekster in die periode een zekere kennis heeft opgedaan van de stad, minstens van de wijk waarin ze verbleef en het ziekenhuis. Het is niet aannemelijk dat verzoekster, die op de hulp van haar vriendin kon rekenen gedurende een periode van twee maanden niet de kans zou hebben gehad om aan V. te vragen waar ze juist verbleef. Verzoekster betwist ook niet dat zij en A. zich tegenspraken met betrekking tot het aantal kinderen van V. en A. ook de namen van de kinderen niet kende, ondanks dat hij daar verbleef. Ook verzoeksters bewering in het verzoekschrift dat zij het contact met V. is verloren, is niet meer dan een loutere bewering, die zij geenszins nader duidt. De Raad hecht echter wel degelijk belang aan het feit dat verzoekster, noch haar zoon A. erin slaagden hun verblijfplaats in Erbil en het ziekenhuis waar zij gedurende twee maanden dagelijks naartoe gingen enigszins te situeren, alsook dat zij geen enkele naam van een dokter kon noemen die haar zoon I. gedurende deze periode behandelde. Dit wordt ook bevestigd dat verzoekster geen enkel document voorlegde ter staving van haar verblijf in Erbil of van de behandeling van haar zoon. Dat zij de documenten zou zijn kwijtgeraakt op weg naar Europa is slechts een bewering. Verzoekster slaagt er geenszins in deze motieven te weerleggen.

Met betrekking tot het ogenblik waarop haar zoon I. vertelde wat er met hem was gebeurd, verklaarde verzoekster dat zij hem meteen na de vrijlating, nog in Bagdad, knuffelde en vroeg wat er met hem gebeurd was, waarop I. antwoordde dat hij af en toe werd gestoken op zijn lichaam, maar niet normaal kon praten of antwoorden. A., die verklaarde ook aanwezig te zijn op het ogenblik van de vrijlating, verklaarde dat I. niet in staat was om iets te vertellen en enkel huilde. I. vertelde pas in Erbil dat hij werd gestoken. Ook hier merkt de Raad op dat verzoekster in het verzoekschrift enkel een nieuwe versie vertelt, waarbij ze poogt beide verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen. Ook hier wordt de tegenstrijdigheid in de verklaringen niet opgeheven.

Waar verzoekster kritiek uit op het motief dat zij niet kon zeggen hoe lang het gesprek met de vier Iraniërs en de Irakese tolk duurde, merkt de Raad vooreerst op dat de motieven van de bestreden beslissing als een geheel dienen te worden gelezen en het hier geen op zichzelf staand motief betreft. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster niet verder kwam dan te verklaren dat dit gesprek minder dan een uur duurde. Uitdrukkelijk gevraagd of het dan om een minuut, een kwartier, een half uur of tien minuten ging, kon ze dit bij benadering niet vertellen. Met haar kritiek gaat zij ook voorbij aan de strekking van het motief waarbij wordt geoordeeld dat verzoekster zich op de vlakte lijkt te houden met betrekking tot de details van haar relaas teneinde geen tegenstrijdige verklaringen af te leggen ten aanzien van haar zoon A. Voorts dient in dit kader ook te worden opgemerkt dat verzoekster niet enkel bijzonder vaag bleef met betrekking tot het gesprek met de vier mannen aan haar huis, maar eveneens geen tijdsaanduiding kan geven met betrekking tot de duur van de twee van haar verklaringen bij de beoordeling van de algehele geloofwaardigheid van haar relaas. Verzoeksters kritiek en waardeoordeel ten aanzien van deze motivering is dan ook niet dienstig. Voorts betwist verzoekster ook niet dat haar zoon A. niet wist op welk ogenblik van de dag hij de tweede oproep van de ontvoerders heeft ontvangen.

Met betrekking tot de vraag of A. wist of verzoekster haar werkgever inlichtte over haar problemen, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat A. verklaarde dat hij steeds met zijn moeder thuis was in de periode van de ontvoering en dat niemand uit ging werken of naar school ging. Aldus werd vastgesteld dat A. normaal gezien op de hoogte zou moeten zijn van verzoeksters contacten met haar werkgever en of zij haar werk van haar afwezigheid had verwittigd. Dit klemt des te meer nu verzoekster zelf verklaarde dat haar collega's haar opbelden om te horen waarom zij niet meer kan werken. Daarenboven verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij niet meer ging werken na het verzoek van de Iraniërs en dat de collega's haar belden om te vragen waarom zij niet meer kwam werken. Ze vertelde

hen dat ze werd benaderd om valse documenten aan te vragen (CGVS, pg 16). Vervolgens verklaarde ze dat ze op de dag van de ontvoering van haar werk kwam en dat ze bedoeld had dat ze niet meer ging werken sinds de ontvoering (CGVS, pg 16). Nadat haar collega's opbelden zou ze hen hebben verteld dat haar zoon ontvoerd werd (CGVS, pg 17).

Ook hier uit verzoekster kritiek op het motief en verklaart hij dat dit ten onrechte als "vreemd" wordt beschouwd, doch zij weerlegt daarmee geenszins de pertinentie van het motief. Verzoekster beperkt zich andermaal tot vage kritiek die niet van aard is het motief aan te tasten.

De Raad bevestigt dan ook de beoordeling van het CGVS en sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet en beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoekster verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in

2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van het UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomendevormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door beide partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensie”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en

aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad. Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen. Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd.

Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera. Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht) en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad. Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (*cf.* het document "*Asielstatistieken 2016*" waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal internationale bescherming verleent aan een groot aantal Iraakse asielzoekers), er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en begin 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, brengt verzoekster geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat

zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De landeninformatie die verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt, doet geen afbreuk aan hogere vaststellingen en kan zeker het standpunt van UNHCR niet ondermijnen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In de mate verzoekster in dit verband verwijst naar het belang van de kinderen en daarbij eveneens verwijst naar het rapport van het UNHCR, merkt de Raad op dat de motieven op grond waarvan het verzoek om internationale bescherming werd ingediend geen verband houden met de minderjarige kinderen. Aangezien geen geloof werd gehecht aan de bedreigingen door onbekende mannen en de ontvoering van haar zoon hiermee verband hield, blijken er geen verdere beschermingsmotieven ten aanzien van de kinderen te zijn. De bestreden beslissing brengt de eenheid van het gezin niet in het gedrang en de aangevoerde asielmotieven worden niet in verband gebracht met de risico's voor kinderen die worden aangehaald in het UNHCR rapport. Ook waar verzoekster kritiek uit op de motieven met betrekking tot verzoeksters profiel als alleenstaande vrouw, weerlegt verzoekster daarmee niet de beoordeling in de bestreden beslissing. Verzoekster heeft op geen enkel ogenblik gronden aangevoerd in verband kunnen worden gebracht met een specifiek risicoprofiel.

2.4. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoeksters asielrelaas maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT